

Bobi Pirs

AGENT ORBULATORA

S norveškog prevela
Jelena Loma

■ Laguna ■

Naslov originala

Bobby Peers

ORBULATORAGENTEN

Copyright © 2017 H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard), Oslo

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

FSC

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Big Ben, London

Brojčanik čuvenog sata svetleo je na mesečini iznad velelepkih zgrada. Džinovske kazaljke pokazivale su pola četiri. U blizini je tiho šuštal Temza. U to gluvo doba noći, London je spavao najčvršćim snom.

Bilo je tako tiho da se sa ulice čulo čak i okretanje mehanizma sata visoko na kuli. Međutim, otkucaje u tami ubrzo je zamenio jedan drugi zvuk.

Bili su to koraci.

Pod čkiljavom uličnom svetiljkom rasla je senka u ritmu tih koraka. Pojavila se visoka prilika koja zastade pred ogradom Big Bena.

Bio je to čovek sa šeširovom širokog oboda i u dugačkom mantilu. Pogledao je brojčanik visoko gore. Nakratko je stajao sasvim mirno, poput nepomičnog kipa u tamnoj ulici. A onda se hitro odrazio i preskočio ogradu. Prišao je zidu kule. Zavukao je ruku u džep i naposljetku napi-pao ono što je tražio: metalna vratanca, ne veća od kutije šibica. Bledom šakom je pogladio grub kameni zid, a onda, kao da je čitava kula magnet, zalepio metalna vratanca na zid. Uz škljocanje i mehaničke trzaje, vratanca

počeše da rastu, sve više i više, dok nisu dostigla veličinu normalnog prolaza.

Čovek sa šeširovom se oprezno osvrnuo, a zatim otvorio vrata, ušao i zatvorio ih za sobom.

Ubrzo zatim vrata se ponovo otvoriše i onaj izađe na njih. Nosio je nešto u rukama, nešto teško i umotano u prljavu krpu.

Zatvorio je za sobom vrata, koja odmah počеше da se smanjuju. Čovek ih odlepi od zida, tutnu u džep. Ponovo se obazreo, a onda je preskočio ogradu i nestao u tami.

Kada se udaljio i bat njegovih koraka, na ulicu se opet spustila tišina. Potpuna tišina.

I Big Ben je prestao da kuca.

U tajnom kontrolnom centru Instituta za posthumana istraživanja u Engleskoj zatreperila je jedna crvena lampica za uzbunu. Ispod te lampice pisalo je: BIG BEN, LONDON. Tehničar je prestravljeno pogleda. Zagrcnuo se kafom i strašno zakašljao. Nije skidao pogled s lampice.

„Zovite Gofmana“, rekao je drhtavim glasom. „Smesta!“

PRVO POGLAVLJE

„Vilijame...“, počе neki glas.

Vilijam se okrenuo i prekrpio jastukom preko glave.

„Vilijame...“, ponovi onaj glas. „Moraš da ustaneš.“

„Sačekaj malo“, progundā Vilijam. „Samo još malo.“

„VILIJAME, SMESTA!“

Vilijam sede u krevetu. Obazreo se. Kosa mu je bila raščupana, a kapci teški kao olovo. Pogledao je laptop na stolu. Sa ekrana mu se smešio deda.

„Tvoja mama će me grditi ako te ne probudim na vreme“, reče deda. „Zato ustaj, ma koliko ti se spavalo.“

„Znaš li...“ Vilijam izbacī stopala preko ivice kreveta. Pod je bio hladan, želeo je da se vrati pod pokrivač. U tom trenutku je Vilijam pozavideo dedi što je računarski program, jer programi ne moraju da ustaju ujutru.

„Imaš devetnaest minuta do polaska iz kuće“, reče deda.

Vilijam ustade i uze odeću.

Otkako su i mama i tata počeli da rade, deda je bio odgovoran za to da Vilijam krene na vreme u školu. Pošto je tata dobio egzoskelet od Instituta, sad je mogao da se kreće bez invalidskih kolica, pa je dobio posao u obližnjem muzeju. Bio je to isti onaj muzej u kojem je Vilijam pre manje od godinu dana rešio najtežu šifru na svetu, šifru koja mu je preokrenula život naglavačke.

„Koliko još dana?“, upita Vilijam navlačeći džemper preko glave.

Iako je znao odgovor, voleo je da ga čuje i od dede. Svakog jutra su obavljali taj ritual. Vilijam je jedva čekao da se vrati na Institut.

„Jedanaest dana“, reče deda uz osmeh. „I još petnaest minuta do autobusa. Moraćeš da me isključiš.“

Vilijam priđe laptopu.

„Želim ti prijatan dan.“ Deda mu namignu. „Kloni se nevolje.“

„Takođe.“ Vilijam mu mahnu, pa isključi laptop i izvadi memorijski stik iz njega.

Zatim je prišao velikom pisaćem stolu koji je dobio od dede. Pažljivo je spustio stik u fioku koju je zaključao jednim ključićem.

* * *

Deset minuta kasnije Vilijam je trčao niz prilaz pred kućom. U poslednjem trenutku je namazao parče hleba, koje je sad grizao izlazeći na pločnik. A onda je zastao kao ukopan. Našao se licem u lice s nekim čovekom u crvenoj uniformi. Lice mu se nije videlo od šešira s velikim obodom. U ruci je držao sivi paketić.

„Vilijam?“, rekao je.

Vilijam je oklevao.

„Vilijam Venton?“, ponovi ovaj zakoračivši ka njemu. Nešto zvecnu kada se pokrenuo. Vilijam pogleda njegove cipele. Crno-bele. Zar je nosio cipele za stepovanje? Vilijam se obazreo. Ulica je bila sasvim pusta. Iza onog čoveka stajao je crveni poštanski kombi. Izgledao je staro, bio je izgreban i ulupan.

„Za Vilijama Ventona imam ekspresnu pošiljku od izuzetne važnosti“, reče čovek. „Da li ste to vi?“

Vilijam proguta na silu poveći zalogaj sendviča.

„Jesam“, rekao je naposletku.

„Legitimacija?“, upita poštar.

„Ovaj...“ Vilijam zavuče ruku u džep i izvadi otud karticu za autobus.

„Nemate ništa sa slikom?“

„Ali ovde piše moje ime“, reče Vilijam uperivši prstom.

Poštar promrmlja nešto sebi u bradu spuštajući pažljivo onaj paket na zemlju. Zagledao je Vilijamovu karticu.

„U redu“, rekao je na kraju i uzmakao. „Verujem vam na reč. Čast mi je da vas konačno upoznam, mladi gospodine Ventone.“

Poklonio se i nekoliko puta zvecnuo onom cipelom o asfalt. Zatim mu je vratio karticu i pružio paket. „Izvolite.“

Vilijam prihvati paket. Iznenadilo ga je koliko je težak.

„Šta je ovo?“, upitao je protresavši kutiju.

„Oprez“, reče poštar. „Pažljivo s tim. I morate biti sami kada ga budete otvorili.“

„Sam?“

Vilijam je pokušavao da uhvati poštarev pogled, ali je ovome senka šešira prekrivala celo lice.

„Sam-samcit. Ovo nije ples za dvoje.“

Vilijam odjednom začu da stiže autobus.

„Moram da idem“, rekao je i potrčao ka stajalištu.

„Pažljivo s tim“, čuo je poštara kako viče za njim.

Vilijam je stigao na stajalište u trenutku kada su se otvorila vrata autobusa. Kada je ušao, osvrnuo se ka prilazu svojoj kući. Odande je poštar i dalje piljio u njega. Međutim, kada je Vilijam seo, a autobus krenuo sa stajališta, zagonetnog poštara više nije bilo.

DRUGO POGLAVLJE

Gospodin Humburger je marširao levo-desno ispred table.

„A kada se bude ogglasio protivpožarni alarm...“ Zastao je i strogo pogledao đake. „Onda ćete svi lepo i smireno ustati pa jedan za drugim izaći na vrata.“

Vilijam je sedeo u klupi. Trudio se da sluša gospodina Humburdera, ali nije uspevaio, pošto su mu misli sve vreme bežale ka zagonetnom paketu u rancu.

„Potom ćemo se svi lepo okupiti u dvorištu, svako odeljenje u zasebnoj vrsti, i sačekati da dođu vatrogasci“, nastavio je gospodin Humburger.

Bila je to protivpožarna vežba. Većina đaka ju je jedva dočekala, pošto je to značilo da neće biti nastave. A tog dana je vežba bila naročito zanimljiva jer je trebalo da stignu pravi vatrogasci.

Gospodin Humburger pogleda sat na zidu.

Kada se sekundara popela do dvanaestice, iz hodnika zatrešta alarm. Začula se škripa stolica kada su svi odjednom poustajali.

„Bez panike!“, vikao je gospodin Humburger usmeravajući đake obema rukama.

Vilijam je znao da se nastavnici takmiče ko će prvi izvesti svoje odeljenje.

Gospodin Humburger otrča do vrata, pa mahnu đacima da krenu. „Jedan po jedan. Ostavite rančeve. Vrat ćemo se u učionicu.“

Vilijam se sagnuo. Pažljivo je izvadio paket iz ranca i sakrio ga pod džemper. Protivpožarna vežba mu je išla naruku. Niko neće primetiti ako se bude iskrao. Morao je da sazna šta je u paketu.

„Koračajte svi u taktu!“, vikao je gospodin Humburger. Prineo je usnama pištaljku i dunuo iz sve snage, a onda izašao iz učionice.

Celo odeljenje pošlo je za njim, izgledali su kao nekakva uska svečana povorka. Dok su išli niz hodnik, na vrata drugih učionica izlazilo je još povorki, pa je gospodinu Humburgeru ponestajalo vremena. Sve je učestalije duvao u pištaljku, a đaci su pokušavali da održe korak s tim ritmom.

Vilijam se obazreo na hodniku. Sad je bila prilika da se negde sakrije. Vrata zbornice bila su otvorena, unutra nije bilo nikoga. Vilijam šmugnu iz kolone pravo unutra. Zatvorio je vrata za sobom i oslušnuo marširanje

sa druge strane. Zvuk pištaljke gospodina Humburdera gubio se u daljini.

Vilijam je sačekao da zvuci iz hodnika zamru. Potom je prišao prozoru i pogledao napolje. Na kapiji školskog dvorišta pojavila su se troja vatrogasna kola. Gospodin Humburger je pokušao da ih usmeri gde da se parkiraju, ali vozači nisu obratili pažnju na njega, već su se parkirali na sasvim drugom mestu.

Vilijam je izvukao paket ispod džempera i seo na obližnji trosed. Spustio je paket na sto ispred sebe i nekoliko sekundi ga samo posmatrao.

Šta bi to moglo da bude?

Vilijam je odvezao konopac i pažljivo počeo da odmotava debeli sivi papir. Upamtio je poštarevo upozorenje da bude pažljiv s tim paketom.

Srce mu je lupalo od uzbuđenja. Paket je bio umotan u više slojeva papira, ali je, polako ali sigurno, nešto počelo da se pojavljuje pod njima.

Bila je to nekakva metalna piramida.

Prekrivena čudnim geometrijskim figurama koje su pulsirale belom svetlošću.

Vilijam istog časa oseti ono dobro poznato titranje u stomaku koje se proširilo uz kičmu. U njegovoj glavi oni znakovi su se odvojili s metalne površine piramide i počeli da lebde u vazduhu pred njegovim očima.

Šifra.

Piramida je bila šifra!

Vilijam se smesta zavalio na kauču i znakovi se vratiše na mesto. Želeo je da reši tu šifru, ali se i plašio. Kada je prethodnog puta rešio šifru za koju nije znao šta radi, aktivirao je kriptalni portal pod Himalajima. Nije mu padalo na pamet da ponovi istu grešku. Moraće da se posavetuje s dedom pre nego što bilo šta preduzme. Počeo je da zamotava piramidu kada se vrata zbornice širom otvoriše i unutra upade gospodin Humburger.

„Tu li si!“, viknuo je. „Zbog tebe nismo bili najbolji na vežbi.“

Zapretio je Vilijamu debelim kažiprstom.

„Šta radiš ovde?“

Onda je spazio piramidu u Vilijamovim rukama.

„I šta ti je to tu?“

Pre nego što je Vilijam stigao da mu odgovori, gospodin Humburger mu ote piramidu iz ruku.

„Ne, pažljivo s...“, pobunio se Vilijam.

Piramida je strašno zavarničila i gospodin Humburger vrisnu.

„Šta joj je?“, uzviknuo je prestravljen zateturavši se unatraške. „Isključi je!“

Sudario se leđima sa zidom i ostao da tako stoji.

Piramida je vibrirala po stolu, uporno varničeći. Vilijam se mašio da je uzme, ali je piramida sletela na pod i produžila ka gospodinu Humburgeru.

„Šta hoće od mene?“, vikao je gospodin Humburger priljubivši se uza zid. „Zašto me progoni?“

„Ne bih rekao da vas namerno progoni.“ Vilijam ustade.

Piramida prestade da vibrira.

Stajala je nepomično pred stopalima gospodina Humburgera. Ovome se slivao znoj niz lice. Zinuo je kao zlatna ribica.

„Ne mrdajte“, reče Vilijam prikradajući se piramidi.

„Vilijame, sad si gotov“, režao je gospodin Humburger. „Da li se isključila?“ Isturio je stopalo da šutne piramidu.

„Nemojte, stanite“, pokuša Vilijam.

Piramida utom zaglušujuće zapišta odašiljući kišu varnica.

Tek tada je gospodina Humburgera uhvatila prava panika. Preskočio je piramidu, otrčao do prozora i otvorio ga širom. Proturio je glavu napolje i prodrao se iz sveg glasa: „UZBUNA! UZBUNA!“

Svi u dvorištu pogledaše gore ka njemu.

„POŽAR... PRAVI POŽAR U ZBORNICI!“

Vatrogasac koji je već u ruci držao vatrogasni šmrk okrenuo se i uperio šmrk ka prozoru.

Gospodin Humburger je udahnuo da se opet prode-re, ali od napora i panike nije uspevaio da dođe do daha. To je nadoknadio divljačkim mlataranjem rukama.

Iz šmrka pokulja jak mlaz vode, koji je pogodio gospodina Humburgera pravo u grudi tako da je ovaj poleteo unatraške i pao poleđuške na pod. Vilijam pritrča da mu pomogne, ali ga gospodin Humburger odgurnu. Nekako se sam pridigao.

„Moram napolje“, vikao je gospodin Humburger svlačeći mokru majicu. „Moram na krov.“

„Nemojte, opasno je!“, povika Vilijam, ali gospodin Humburger nije obraćao pažnju na njega. „Moram da kupim vreme, vežbao sam za ovo.“ Pokrivši lice onom mokrom majicom, istrčao je na hodnik.

Vilijam ostade u zbornici. Osvrnuo se ka piramidi, koja je stajala nepomično na podu.

Kada je Vilijam sišao u dvorište, svi ostali su piljili u zgradu iz koje je izašao. Vilijam je vratio piramidu pod džemper i prekrstio ruke da sakrije uglove koji su štrčali. I sam je pogledao zgradu škole i na krovu ugledao gospodina Humburgera kako mlatara obema rukama. U međuvremenu je skinuo i pantalone i vezao ih oko glave. Njegovo bledo mokro telo svetlucalo je na suncu.

Vatrogasci su držali nešto nalik na ogromnu trampolinu. Pritrčali su zgradi i stali tik ispod mesta na kojem je stajao gospodin Humburger.

„SPAS JE U SKOKU!“, uzviknu gospodin Humburger.

„Nemojte, stanite!“, povika jedan vatrogasac pošto se na glavnom ulazu pojavio drugi i odmahnuo glavom. „Nigde ne gori, lažna uzbuna.“

Gospodin Humburger ga po svoj prilici nije slušao. Zakoračio je na ivicu krova i raširio ruke kao da se takmiči u skokovima u vodu.

U jednom elegantnom pokretu skočio je napred u savršenom luku. Okupljenima se oteo uzdah dok su posmatrali let gospodina Humburgera ka vatrogasnoj trampolini. Njegov veliki stomak talasao se na vetru poput balona dopola napunjenog vodom.

Gospodin Humburger je sočno pljusnuo stomakom na trampolinu.

TREĆE POGLAVLJE

Direktor je zatvorio vrata kancelarije za sobom. Prišao je velikoj kožnoj stolici za pisacim stolom.

„Izvolite, sedite“, rekao je pokazavši trosed uza zid.

Mama i tata su nepomično stajali pored Vilijama. Očigledno nisu nameravali da sednu.

„Možemo li malo da požurimo?“, upita Vilijamov tata pogledavši status baterije na ekrančiću prikačenom za egzoskelet. „Istrošiće mi se baterija.“

„Moramo da sačekamo ostale“, nervozno će direktor gnječeći naslon stolice znojavim rukama. „Ne možemo početi bez njih.“

„Njih?“, upita Vilijamova mama. „Ko još treba da dođe?“

„Gospodin Humburger...“, promuca direktor. „Sa advokatom.“

Mama pogleda tatu. Vilijam je primetio da je već prilično ljuta. Ponovo se okrenula ka direktoru.

„O čemu se ovde uopšte radi? Kad ste zvali, spomenuli ste nekakvu protivpožarnu vežbu... i gospodina Humburgra. Šta će mu, pobogu, advokat?“

Direktor zausti da kaže nešto, ali ga prekide snažna lupa na vratima. Pre nego što je iko stigao da priđe, vrata se širom otvoriše. Na pragu je stajao gospodin Humburger, sa isfeniranom kosom i u plavom bademantilu i svilenim patofnama. Umarširao je u kancelariju, a u stopu ga je pratio nekakav čovečuljak u izgužvanom odelu. Uši su mu prekrivale guste lokne, ali mu je teme bilo sasvim ćelavo.

Gospodin Humburger zastade kada je ugledao Vilijama i njegove roditelje. Lice mu se izobličilo u prezrivo grimasi. Zgrabio je onog čovečuljka u odelu i gurnuo ga preda se uperivši prstom u Vilijama.

„To je on“, rekao je s gađenjem u glasu. „To je Vilijam Venton.“

Onaj čovečuljak se otrgnuo. „Odrasla sam osoba i mogu da hodam sam“, zakevtao je.

„Pošto su svi došli“, počeo mama nestrpljivo, „može li neko da nam kaže o čemu se radi?“ Nišaniła je direktora pogledom, oči su joj sevale kao rakete.

„Možda bi najbolje bilo da pravni zastupnik iznese predmet?“, reče direktor stežući naslon stolice tako jako da je koža zaškripala.

Gospodin Humburger ćušnu advokata i prošaputa: „Hajde, Vinsente.“

Advokat je iskoraćio i nakašljao se.

„Uvaženi skupe...“, počeo je svećano, kao da se obraća punoj sudnici, „gospodine direktore i roditelji... problematičnog deteta.“

„Problematičnog deteta?“, ponovi Vilijamova mama.

„Tako je.“ Advokat uperi prstom u Vilijama. „Problematičnog deteta.“

„O čemu on to priča?“, upita tata gledajući zbunjeno u direktora, koji je sad već sasvim prebledeo.

„Pustite ga da završi“, reče gospodin Humburger pucnuvši prstima advokata po uvu.

„Zovem se Vinsent Gug. Dozvolite mi da iznesem činjenice o ovom predmetu“, nastavi advokat. „Pozivam se na šestu stavku Zakona o radu, paragraf četrnaest, gde piše da svaki radnik ima pravo na odštetu u vidu slobodnih dana ili neke druge nadoknade ukoliko se kao osnovana pokaže sumnja da je svoj posao obavljao u neizdrživim ili ponižavajućim uslovima.“

„U ponižavajućim uslovima?“, na to će mama. „Kakve to ima veze sa Vilijamom?“

„To ima SVAKAKVE veze sa njim“, uzviknu gospodin Humburger preteći Vilijamu stegnutom pesnicom.

„Kako to mislite?“, upita tata.

„Tako što je moj klijent vidno izmožden usled višegodišnje izloženosti problematičnom detetu“, reče Vinsent.

Gospodin Humburger se teatralno srućio na obližnju stolicu.

„Budalaštine“, uzviknu Vilijamova mama. „I on se ne zove *problematično dete*, ime mu je Vilijam.“ Pogledala je direktora, koji se zgrćio iza naslona stolice. „A vi, kukavice, imate li šta da kažete?“

Direktor odmahnu glavom. „Zakon je zakon“, počeo je drhtavim glasom. „Ne mogu ja ništa protiv Zakona o radu, njegova je konačna.“

„Sram vas bilo, čovečuljče!“, dreknu mama nadvišši se nad advokatom tako da su se ovome zanjihale kovrdže.

„A i vas“, rekla je uperivši prstom u gospodina Humburera.

Vinsent Gug je skrstio ruke i napućio usta.

„Zakon je na našoj strani“, ispalio je u jednom dahu.

Mama se uspravila i duboko udahnula. Zažmurila je kao da samu sebe sprećava da eksplodira.

„U redu... recimo da je zakon na vašoj strani“, nastavila je ne otvarajući oči. „Šta *zapravo* hoćete da postignete?“

Otvorila je oči i pogledala gospodina Humburera.

„Hoćemo da se on ispiše iz škole“, reče gospodin Humburger. „Ili će se Vilijam ispisati, ili ćemo tužiti ovu školsku ustanovu.“

Direktor se sada već sasvim sakrio iza naslona stolice, virilo mu je samo još ćupavo teme.

„Nikad nisam čuo ovoliki bezobrazluk“, na to će tata. „Ne možete tražiti da se Vilijam ispiše iz škole samo zato što ima nesposobnog nastavnika.“

„Nesposobnog?“, dreknu gospodin Humburger. „Danas me je na prevaru naveo da skočim sa krova škole. Samo u gaćama... pred svom decom...“ Donja usna mu je podrhtavala. „Da nisam član seniorskog tima skakača u vodu, pošlo bi po zlu.“

„Skočili ste sa krova u gaćama?“, ponovi Vilijamova mama. „Zašto ste, pobogu, to uradili?“

„Zato što je ovaj ovde...“, drao se gospodin Humburger pokazujući ka Vilijamu, „zapalio zbornicu.“

Mama pogleda Vilijama.

„Vilijame, da li je to istina?“, upitala je pribrano. „Da li si stvarno zapalio zbornicu?“

„Nisam.“ Vilijam odmahnu glavom.

„Gospodin Humburger je na ivici živaca. A Zakon o radu je tu da zaštiti radnike od nervnog sloma“, ubacio se Vinsent Gug, ali ga više niko nije slušao.

„Pa recite nešto, direktore“, reče Vilijamov tata.

Odmarširao je do stola i odgurnuo kožnu stolicu u stranu.

Direktor je ličio na preplašenu krabu izvučenu iz ljuštore. Uspravio se i progutao knedlu. Nekoliko sekundi je samo piljio u njih, a jabučica na vratu mu je nervozno skakutala gore-dole.

„Škola ne može da priušti parnicu. Bojim se da ove optužbe moraju pred komisiju i da ih mora razmotriti

školska uprava.“ Uperio je prstom u Vilijama, kao da skreće pažnju sa sebe. „Vilijame, ti si pametan dečak“, počeo je. „Ali ponekad moraš da poslušаш šta ti se kaže. Trebalo je da danas izađeš u dvorište sa celim svojim odeljenjem.“

Vilijam obori pogled. Znao je da je pogrešio što se iskrao iz kolone. Ipak, nije on bio kriv što je gospodin Humburger skočio sa zgrade samo u gaćama.

„Rekao sam mu da ne ide na krov“, pobunio se Vilijam.

„Laži“, frknu gospodin Humburger. „Toliko sam dobro uvežban da postupam po instinktu u kriznim situacijama. A ti si zapalio zbornicu. *Morao sam* da odem na krov. To je bio jedini izlaz.“

„Ali ako je već bio požar, zašto niste pomogli Vilijamu? Pa vi ste kao nastavnik odgovorni za bezbednost dece. I zašto ste skinuli odeću?“, upita Vilijamova mama.

„Pa kad vam kažem, bila je krizna situacija. Svako se spasava kako zna i ume!“, reče gospodin Humburger. „Majicu sam iskoristio da se zaštitim od dima. A pantalone sam uvezao kao provizornu kacigu da zaštitim glavu prilikom skoka. Jednostavne tehnike preživljavanja koje se primenjuju u kriznim situacijama. Zar niste gledali *Ramba*?“

„Bilo je samo nekoliko varnica“, ubaci se Vilijam. „Nikakva krizna situacija.“

„Za sve si ti kriv!“, zareža Humburger.

„Kakve budalaštine“, reče Vilijamova mama spuštajući mu ruku na rame. „Idemo, Vilijame.“

Povukla ga je ka vratima.

„Ovaj sastanak još nije zaključen“, pobunio se gospodin Humburger. Protresao je Vinsenta Guga tako da se ovome opet zanjihaše kovrdže.

„Učini nešto, uhapsi ih pre nego što pobegnu.“

„Ne diraj me, nasilniče“, zakevta Vinsent u odgovor. Otrgnuo se i pošao na vrata za Vilijamom i njegovim roditeljima. Nasred hodnika je zastao, osvrnuo se i objavio: „Dajem otkaz usled ponižavajućih i nepodnošljivih uslova rada.“

ČETVRTO POGLAVLJE

Vilijam je sa zadnjeg sedišta auta posmatrao kako promiču nizovi kuća. Padala je kiša, pa se unutrašnja strana prozora zamaglila i spoljašnji svet je izgledao daleko, beznačajno.

„Koliko je samo drzak taj nastavnik“, režala je mama stežući volan tako da su joj pobeleli prsti.

„Ubrzaj malo“, reče tata uperivši prstom u menjač brzina.

„A tek onaj direktor“, siktala je mama i dalje. „Kakva bedna kukavica.“

„Moramo da požurimo“, opet će tata gledajući u ekran koji je pokazivao status baterije na egzoskeletu. „Sada sam na osam posto. Promeni brzinu.“

„Zašto bi Vilijam bio kriv što je taj smotani glupan skočio sa krova u gaćama?“, nastavila je mama, u istoj brzini.